

denně z knih, kterých mám doma více než tři tuny, bude to balík, za který se nebudu muset stydět, bude to balík, který bude dopředu vysněn, vymeditován a ještě navíc, když budu do koryta lisu klást knihy a starý papír, ještě při té práci, která bude tvořením v krásném, ještě do posledního tlaku nasypu konfety a flitr, každý den jeden slisovaný balík a za rok na zahradě jednu výstavu balíků, výstavu, při které každý návštěvník si bude moci sám, ale pod mým dohledem, sám vytvořit svůj balík, když deska lisu na zelený knoflík před sebou hrne a obrovskou silou drtí a presuje starý papír zdobený knihami a květinami a takovými odpady, jaké si kdo přinese, takže citlivý divák může mít prožitek, jako by byl v mém hydraulickém lisu presován sám. Už sedím doma v přítmí, sedím na stoličce, hlava mi padá a dotýkám se nakonec mokřýma rtoma kolena a jedině tak si zdřimnu. Někdy spím v pozici Thonetovy židle takhle až do půlnoci, a když se probudím, zdvihnu hlavu a mám promáčenou nohavici na koleni od slin, jak jsem se do sebe zakutal a schoulil, tak jako koťátko do sebe v zimě, tak jako dřevo houpací židle, protože já si mohu dovolit ten luxus být opuštěn, i když já opuštěný nikdy nejsem, já jsem pouze sám, abych mohl žít v myšlenkami zalidněné samotě, protože já jsem tak trochu furiant nekonečna a věčnosti a Nekonečno a Věčnost mají asi zálibu v takových lidech, jako jsem já.

2

Třicet pět let lisuju starý papír a za tu dobu mi sběrači hodili do sklepa tolik krásných knih, že kdybych měl tři stodoly, tak by byly plné. Když skončila ta druhá světová válka, někdo mi vysypal k mému hydraulickému lisu košík knih, a když jsem se uklidnil a otevřel jeden z těch bibelotů, vidím razítko Královské pruské knihovny, a když den nato od stropu do sklepa se sypaly ty v kůži vázané knihy a vzduch se třpytil zlatýma ořízkama a nápisy, vyběhl jsem nahoru a tam stáli dva kluci a já jsem z nich vyzuzal, že někde u Nového Strašecí stojí stodola a tam v slámě je tolik knih, až přecházejí oči. Tak jsem šel za vojenským knihovníkem a vydali jsme se do Strašecí a tam v polích jsme našli ne jednu, ale tři plné stodoly Královské pruské knihovny, a tak když jsme se pokochali, vyjednali jsme a pak vojenská auta jedno za druhým a celý týden svážela do Prahy do křídla ministerstva zahraničí ty knihy, aby až se doba uklidní, aby se knihovna vrátila zase tam, odkud byla přivezena, ale někdo ten bezpečný úkryt prozradil a Královská pruská knihovna byla prohlášena za válečnou kořist, a tak zase